

Sygnatura akt VI Ka 1168/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Marcin Mierz (spr.)

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 r.

sprawy **M. P., syna S. i Z.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 276 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 września 2013 r. sygnatura akt III K 939/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu eliminuje art. 12 kk;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1168/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 4 lutego 2014 roku

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13 września 2013 roku (sygn. akt III K 939/13), którym to wyrokiem oskarżony M. P. uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k., apelację wywiódł prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucając obrazę przepisów postępowania – mającą wpływ na treść orzeczenia – a to art. 343 § 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. pomimo braku ku temu podstaw, gdyż M. P. został oskarżony o popełnienie czynu z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podczas gdy zachodziła potrzeba zmiany kwalifikacji prawnej czynu, poprzez zakwalifikowanie tego czynu tylko z art.

276 k.k.. Stawiając powyższy zarzut, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja, wywołując konieczność rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym prowadzonym na zasadach ogólnych, skutkować musiała, wbrew postulatowi środka odwoławczego, zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do ustaleń sądu rejonowego w zakresie stanu faktycznego oraz winy oskarżonego wskazać należy, że poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Stanowisko swoje sąd ten należycie uzasadnił w sposób zgodny z art. 424 k.p.k.. Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Gliwicach podzielił ustalenia sądu rejonowego w zakresie winy oskarżonego, która w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości. Winy swojej w zakresie przypisanego jego osobie ostatecznie zaskarżonym wyrokiem przestępstwa nie kwestionował także sam oskarżony.

Razi niekonsekwencją podniesiony w apelacji zarzut obraży art 343 § 7 k.p.k. mającej polegać na uwzględnieniu przez sąd rejonowy złożonego przez prokuratora wniosku o wydanie wyroku w trybie art. 343 k.p.k. w sytuacji, gdy zdaniem prokuratora składającego taki wniosek, wniosku tego nie można było uwzględnić z uwagi na jego nieprawidłowość. W przebiegu postępowania przed sądem rejonowym ograniczonego do odbycia posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o wydanie wyroku w trybie art. 343 k.p.k. nie doszło do zdarzeń, które mogłyby w jakikolwiek sposób wpłynąć na ocenę trafności wniosku prokuratora złożonego wraz z aktem oskarżenia. Trudno zatem zaakceptować sytuację w której oskarżyciel złożył w sądzie wniosek w trybie art. 335 k.p.k. o którym twierdzi, iż nie kwalifikował się tenże wniosek do uwzględnienia, a jednocześnie w toku postępowania przed sądem nie cofnął złożonego przez siebie, nieprawidłowego wniosku. Nie pozostaje trafny również wniosek apelacji w którym domaga się oskarżyciel uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od tego, zasadne pozostają te wywody uzasadnienia apelacji, które kwestionują przyjętą przez sąd rejonowy kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu zawierając w istocie zarzut obraży prawa materialnego wyrażający się w nieprawidłowym zakwalifikowaniu czynu przypisanego oskarżonemu jako przestępstwa z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k.. Wprawdzie okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia praktycznego, w szczególności wpływu na sytuację prawną oskarżonego, to jednak przyjąć trzeba, iż błędnie zarówno w akcie oskarżenia, jak i w zaskarżonym wyroku czyn oskarżonego zakwalifikowany został jako przestępstwo z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k.. Ma zupełną rację apelujący, gdy argumentuje, że czyn oskarżonego stanowi przestępstwo trwałe, przez co nie może zostać zakwalifikowany jako przestępstwo wyczerpujące również znamiona czynu ciągłego z art. 12 k.k.. Stanowił on zachowanie oskarżonego polegające na niezwróceniu dokumentu prawa jazdy na żądanie uprawnionego organu. Polegał zatem na jednorazowym zachowaniu wyrażającym się w niezwróceniu dokumentu prawa jazdy, które to zachowanie wywołało trwałe skutki w postaci ukrycia tego dokumentu trwającego przez okres wskazany w opisie przypisanego oskarżonemu czynu. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż przestępstwo przez oskarżonego popełnione stanowiło dwa lub więcej zachowań, który to warunek pozostaje jedną z przesłanek nakazujących konkretny czyn zakwalifikować jako przestępstwo popełnione w warunkach o których mowa w art. 12 k.k.. Czyn zatem oskarżonego winien zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 276 k.k. bez konieczności uzupełniania jego kwalifikacji o art. 12 k.k.. Wniosek taki pozostaje nadto o tyle w realiach niniejszej sprawy zasadny, że w obliczu opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżenia, a powielonego w zaskarżonym wyroku, jak również niezaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji na niekorzyść oskarżonego w zakresie w jakim opis czynu przypisanego oskarżonemu nie zawierał znamion z art. 12 k.k., sąd odwoławczy bez złamania zakazu reformationis in peius określonego w art. 434 § 1 k.p.k. nie był władny uzupełnić opisu czynu przypisanego oskarżonemu o takie

jego elementy, których opis tego czynu przed zaskarżeniem wyroku nie zawierał, a bez których czyn oskarżonemu przypisany nie może zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k.. Już tylko z tego względu wniosek apelacji prokuratora wedle którego konieczne pozostaje uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania, nie mógł zostać uwzględniony.

Rozpoznając wywiedziony przez oskarżyciela środek odwoławczy sąd okręgowy miał na względzie również stanowisko wyrażone w Uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2013 r. (sygn. akt I KZP 5/13) mającej moc zasady prawnej w której stwierdził Sąd Najwyższy, iż kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 k.p.k., poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 k.p.k., przeprowadza się na zasadach ogólnych (OSNKW 2013/11/92, LEX nr 1371922, Prok.i Pr.-wkł. 2013/12/12, Biul.SN 2013/9/16). W zupełności akceptując poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tej uchwały, także przy uwzględnieniu uwag zamieszczonych w jej końcowej części, sugerujących swego rodzaju ograniczenie zasady orzekania na zasadach ogólnych w postępowaniu odwoławczym prowadzonym w sprawie w której wyrok sądu pierwszej instancji zapadł w trybie art. 343 k.p.k. sąd odwoławczy uznał, iż w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uchylania zaskarżonego wyroku i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania zgodnie z wnioskiem apelacji, a wystarczające pozostaje, w ramach rozpoznawania sprawy na zasadach ogólnych, dokonanie zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie przepisu art. 12 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Mając okoliczności powyższe na względzie, zmienił sąd okręgowy zaskarżony wyrok w jego punkcie 1 w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował art. 12 k.k..

W pozostałym zakresie nie dopatrując się natomiast jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach sąd okręgowy utrzymał w mocy. Uwzględniając zasady słuszności, w punkcie 3 wyroku zwolnił sąd oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.